

ВИСНОВОК

наукового керівника щодо виконання
індивідуального плану освітньо-наукової програми
підготовки доктора філософії та роботи над дисертацією
Федченко Сергія Володимировича
«Державно-приватне партнерство у розвитку фізичної культури і спорту
в Україні»,

яка подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії
з галузі знань 28 – Публічне управління та адміністрування
за спеціальністю 281 – Публічне управління та адміністрування

Федченко Сергій Володимирович є випускником Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, магістр історії. У жовтні 2021 року він вступив до аспірантури Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Навчальну складову індивідуального плану освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії Федченко С.В. виконав у повному обсязі.

Робота Федченко С.В. над темою дисертації почалась із визначенням завдань дисертаційного дослідження а саме:

- узагальнити еволюцію наукових підходів до формування політики державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;
- уточнити понятійно-категоріальний апарат публічного управління розвитком державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;
- критично узагальнити світовий досвід реалізації державної і місцевої політики державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;
- проаналізувати інституційні і нормативно-правові засади публічного управління розвитком державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;

– виявити системні неспроможності та інституційні резерви органів влади у розвитку державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;

– обґрунтувати гіпотезу щодо мотиваційних профілів ключових учасників проєктів державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту;

– розробити комплексну адаптивну модель диференційованого фінансового забезпечення проєктів державно-приватного партнерства в умовах дефіциту бюджетних ресурсів;

– сформувати практичні підходи до гармонізації вітчизняного законодавства у сфері державно-приватного партнерства зі стандартами ЄС;

– обґрунтувати пріоритетні напрями міжнародної співпраці для залучення іноземних інвестицій та експертизи при реалізації проєктів державно-приватного партнерства у спортивній галузі України.

Усі визначені завдання дисертаційної роботи, які ставив перед собою Федченко С.В., було виконано. Це дозволило зробити наступні висновки.

На основі комплексного дослідження методологічних засад державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту обґрунтовано концепцію трансформаційного лідерства держави як парадигмальну основу формування інноваційної екосистеми ДПП. Встановлено, що методологічна інтеграція системного, інституційного, проєктного, стейкхолдерського, стратегічного підходів та підходу, заснованого на оцінці соціального впливу, забезпечує цілісне розуміння багатовимірної природи ДПП як комплексного соціально-економічного феномену. Розроблено багатовимірну типологію моделей ДПП у спортивній сфері, що створює методологічний інструментарій для диференційованого підходу до структурування проєктів залежно від їх специфіки та контексту реалізації. Доведено, що ефективність політики ДПП визначається здатністю держави забезпечити системну

інтеграцію всіх компонентів управлінського впливу – нормативно-правового, організаційного, фінансово-економічного, інформаційного – у цілісний механізм формування сприятливого середовища для розвитку інноваційних форм партнерства, орієнтованих на досягнення стратегічних трансформацій галузі та створення довгострокової суспільної цінності.

Обґрунтовано концепцію трансформаційного лідерства держави, що передбачає формування цілісної інституційної архітектури та системну інтеграцію різних типів механізмів управлінського впливу. Запропонована концептуалізація ДПП як інституціоналізованого механізму створення інноваційної екосистеми розвитку спортивної інфраструктури визначає стратегічну спрямованість партнерства на системну трансформацію галузі. Розроблена типологія механізмів публічного управління та система принципів формують методологічний фундамент для імплементації диференційованої політики ДПП, адаптованої до специфіки різних типів спортивної інфраструктури. Доведено, що ефективність публічного управління визначається здатністю забезпечити функціонування інституційної архітектури як цілісної екосистеми, що створює сприятливе середовище для синергетичної взаємодії різних секторів та досягнення стратегічних пріоритетів розвитку фізичної культури і спорту в умовах післявоєнної відбудови.

На основі компаративного аналізу світового досвіду реалізації політики державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту розроблено інтегративну матрицю трансформаційного лідерства держави, яка створює методологічний фундамент для формування адаптивних стратегій ДПП в умовах підвищених безпекових ризиків. Матриця, на відміну від існуючих статичних типологій, забезпечує динамічне поєднання семи комплементарних моделей лідерства (стратегічний архітектор, гарант безпеки, фасилітатор партнерства, соціальний інтегратор, інноваційний каталізатор, мобілізатор ресурсів, екосистемний регулятор) залежно від фази післявоєнної відбудови, регіонального контексту та

функціонального сегменту галузі. Для українських реалій обґрунтовано необхідність формування диференційованої політики ДПП, яка інтегрує проекти в національну стратегію відбудови, забезпечує їх соціальну орієнтацію, впроваджує інноваційні моделі фінансування, інтегрує безпекові вимоги та розвиває екосистемний підхід до партнерства, що створює основу для системної трансформації сфери фізичної культури і спорту відповідно до стратегічних пріоритетів національного розвитку.

Проведене дослідження інституційних і нормативно-правових засад публічного управління розвитком державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту виявляє значні структурні дисбаланси діючої системи. Аналіз демонструє, що наявна багаторівнева нормативно-правова база не забезпечує ефективної координації між різними органами влади та приватними партнерами, призводячи до низької частки приватних інвестицій (менше 1%) у загальному фінансуванні галузі. Критично низький рівень виконання планових показників з розвитку спортивної інфраструктури (23-31% за ключовими напрямками) при загальній оцінці Державної програми у 47% засвідчує необхідність кардинального перегляду існуючих механізмів взаємодії держави і бізнесу у цій сфері. Удосконалення системи публічного управління розвитком ДПП потребує гармонізації галузевого законодавства, створення єдиного координаційного центру, диверсифікації фінансово-економічних інструментів та розробки цільових заходів з підвищення інвестиційної привабливості сектору фізичної культури і спорту.

Проведене дослідження системних неспроможностей та інституційних резервів органів влади у розвитку публічно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту демонструє необхідність трансформації бачення щодо спортивної галузі і навіть управлінської парадигми. Виявлені критичні диспропорції – зменшення кількості фізкультурно-оздоровчих закладів на 63,7%, мінімальна частка позабюджетного фінансування (0,3%) та неефективне використання бюджетних субвенцій – підтверджують вичерпаність традиційної моделі державного адміністрування галуззю.

Перспективним вирішенням цієї системної проблеми є запровадження диференційованого підходу до розвитку різних сегментів спортивної інфраструктури з використанням оптимальних для кожного сегменту моделей фінансування та управління. У цьому контексті ключовою є мобілізація ідентифікованих інституційних резервів органів влади в п'яти категоріях: нормативно-регуляторній, фінансово-інвестиційній, організаційно-управлінській, інформаційно-аналітичній та компетентнісній. Їх синергічне використання на національному, регіональному та локальному рівнях здатне забезпечити створення цілісної екосистеми публічно-приватного партнерства як інструменту подолання виявлених неспроможностей та забезпечення сталого розвитку спортивної інфраструктури.

Соціологічний аналіз поточного стану та перспектив розвитку ДПП у спортивній галузі демонструє парадоксальну ситуацію: при загальновизнаній необхідності активізації партнерства (92% представників спортивної галузі вважають ДПП перспективним механізмом розвитку) та значному потенціалі окремих сегментів спортивної інфраструктури (багатофункціональні спортивні комплекси – 75%, басейни – 76%, реабілітаційні центри – 74%), фактична готовність ключових стейкхолдерів до імплементації проєктів ДПП залишається критично низькою. Лише 12% державних службовців та 22% представників бізнесу оцінюють свої структури як повністю готові до реалізації таких проєктів. Водночас, дослідження виявило чіткий запит на формування трансформаційного лідерства держави у п'яти вимірах: законодавчому (модернізація галузевої нормативної бази), інституційному (створення спеціалізованих структур координації), компетентнісному (розвиток людського капіталу), фінансовому (диверсифікація джерел фінансування) та комунікаційному (забезпечення прозорості процесів). Синергія цих вимірів створює концептуальну основу для подолання виявлених системних неспроможностей та мобілізації інституційних резервів органів влади для формування ефективної екосистеми ДПП у спортивній

галузі.

Обґрунтовано теоретико-методологічні засади та розроблено практичні механізми забезпечення трансформаційного лідерства держави у формуванні інноваційної екосистеми державно-приватного партнерства у сфері фізичної культури і спорту. Запропонована концепція, на відміну від традиційних підходів, розглядає державу не просто як регулятора чи одного з партнерів, а як стратегічного координатора та ініціатора системних змін. Ключовим елементом концепції є модель структурно-диференційованих мотиваційних профілів учасників проєктів ДПП, що дозволяє гармонізувати їхні інтереси та очікування. Практична цінність дослідження полягає у розробці конкретних механізмів та інструментів реалізації концепції трансформаційного лідерства, адаптованих до специфіки спортивної галузі та потреб територіальних громад. Впровадження запропонованих розробок сприятиме не лише модернізації спортивної інфраструктури та підвищенню якості послуг, але й забезпечить значний мультиплікативний ефект для соціально-економічного розвитку та національного добробуту в цілому.

Доведено, що в умовах посткризового відновлення України ефективний розвиток спортивної інфраструктури можливий лише за умови еволюції ролі держави від прямого інвестора та регулятора до стратегічного архітектора інноваційної екосистеми державно-приватного партнерства. Розроблено та обґрунтовано комплекс теоретико-методологічних та практичних інструментів реалізації даної концепції, зокрема модель структурно-диференційованих мотиваційних профілів стейкхолдерів та комплексну адаптивну модель диференційованого фінансового забезпечення проєктів ДПП. Практична цінність дослідження полягає у створенні дієвих механізмів гармонізації інтересів різних суб'єктів та оптимізації використання обмежених ресурсів з метою забезпечення максимального соціального ефекту, що сприятиме не лише розвитку сфери фізичної культури і спорту, а й формуванню людського капіталу як основи національного добробуту.

Визначено, що в умовах обмежених бюджетних ресурсів та євроінтеграційних процесів, ефективний розвиток спортивної інфраструктури потребує переходу від традиційної регуляторної ролі держави до функції стратегічного координатора, який забезпечує формування інноваційної екосистеми партнерства. Відповідно, було розроблено концептуальні моделі та практичні інструменти цієї екосистеми, зокрема: модель структурно-диференційованих мотиваційних профілів стейкхолдерів, комплексну адаптивну модель диференційованого фінансового забезпечення проєктів та багаторівневу систему координації розвитку ДПП у контексті євроінтеграційних процесів. Практична цінність результатів дослідження полягає у їх спрямованості на підвищення ефективності використання обмежених ресурсів та забезпечення розвитку спортивної інфраструктури як каталізатора соціально-економічного розвитку та національного добробуту.

Працюючи над дисертацією Федченко С.В. проявив себе як науковець, що має достатній рівень теоретичної і методичної підготовки, здатний самостійно ставити й вирішувати наукові та практичні завдання. Слід відзначити вміння здобувача працювати з інформацією, систематизувати й узагальнювати залучені теоретичні та практичні матеріали.

Аспірант Федченко С.В. співпрацював з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі. Здобувач постійно вдосконалював свою професійну майстерність, підвищував рівень виконання наукових досліджень та зарекомендував себе як наполегливий та працелюбний дослідник. Він безпосередньо брав участь у виконанні всіх етапів проведення дослідження. Усі наукові та практичні результати, що наведені в дисертації, отримані особисто здобувачем.

Дисертаційна робота Федченко С.В. є самостійно виконаною науковою працею. Усі сформульовані в ній висновки, теоретичні положення та пропозиції ґрунтуються на особистих дослідженнях. У роботі не використовувалися ідеї співвиконавців науково-дослідної роботи. Основні

положення дисертаційного дослідження висвітлено у 8 публікаціях, з них 3 – у наукових вітчизняних фахових виданнях, 5 статей та тез доповідей в інших наукових виданнях України.

Вважаю, що наукова складова індивідуального плану роботи Федченко Сергія Володимировича виконана повністю та на високому рівні.

Науковий керівник,
доктор наук з державного управління,
професор, декан медичного факультету
№ 1 Полтавського державного медичного
університету

Дмитро КАРАМИШЕВ

